

Men jeg antager ogsaa, at det Finantzielle i Virkeligheden har været forsvindende for den høitærede Finantzminister, og at det snarere er et Slags Forsøg paa en landsfaderlig Omfjors, en statsøkonomist Veiledning for det umyndige Folk. Jeg kan nu ikke andet end meget beklage, at Finantzministeriet kan være den Anstøelse, at man ikke er kommen videre her i Landet, end at det skulde være nødvendigt saaledes at vejlede de stakkels Menneſker, der have et Par Hundrede Rigsdaler tilovers, med Hensyn til, hvad Effecter de skulle kjøbe. Jeg vil ikke tale om, at det Middel, Finantzministeriet i den Henseende har valgt, virkelig er saa slet som muligt, thi det er dog aldeles indlysende, at, naar det Forhold er tilstede, at det er fordeelagtigere for en Mand at kjøbe en svensk eller norsk Obligation, som giver ham $4\frac{1}{2}$ pCt. i Rente, end at kjøbe en kongelig dansk Obligation, som kun giver ham 4 pCt., og begge Obligationer omtrent noteres eens, saa faaer man ham virkelig ikke til at kjøbe den kongelige danske Obligation ved at paalægge den norske eller svenske en Stat af en Mark pr. 100 Rd. Det er aldeles klart, at den anden Fordeel, den, han har i sin Rente, saa uendelig langt overveier denne ene, eengang for alle udrede Stat, at denne ikke vil kunne afholde ham fra at kjøbe et fremmed Papir; deri har den ærede foregaaende Taler Ret. Vil man give den Art Tvang, Bestyrtelse eller Veiledning, saa maa der tages ganske anderledes fat, saa maa man sætte Afgiften saa høit, at den opveier den Fordeel, der høves ved at kjøbe det fremmede Papir, og saa maa Afgiften gjentages ved hver Omſætning. Men naar jeg nu vil see efter, hvad det da er, som Finantzministeriet egentlig kan have havt til Hensigt at afhjælpe ved denne Lov, saa troer jeg ikke at tage meget feil, naar jeg her paapeger nogle enkelte Sider. Jeg troer, at den høitærede Finantzminister — eller rettere det høitærede Finantzministerium, thi jeg skal ingenlunde gjøre den nuværende høitærede Finantzminister identiff med denne Lov, — har tænkt blandt Andet paa, hvor ubeligt det Forhold er, at det bliver mere og mere vanstelig her i Landet at faae Penge paa Prioriteter i faste Eiendomme. Hvad denne Vanstelighed an-

gaaer, da kan man ikke Andet end sige, at den er tilstede i fuldeste Maal, og at den udøver en meget beklagelig Virkning. Men kan man virkelig for Uvør troe, at man vil være istand til at udrette Noget for Eiendomme og Prioritetsforholdene her i Landet ved at paalægge denne lille Afgift af $\frac{1}{6}$ pCt.? Det er jo dog klart, at en saadan Foranstaltning ikke vil kunne nytte det Mindste. Nei, Prioritetsforholdene maae afhjælpedes paa en ganske anden Maade. Den Medicin, der bestaaer i fuldstændig at frigive Rentefoden, har endnu ikke været istand til at vinde den Tilslutning omkring i den store Mængde, som den behøver, for at kunne føres igjennem; det er endnu ikke gaaet op for de Mlange, der besidde smaa Eiendomme, at det i Virkeligheden er deres egen Fordeel, at Renten gives fuldstændig fri, og førend de selv have faaet denne Overbeviisning, kan jeg ikke skjønne, at der er nogen videre Anledning til at gjøre store Felttog til Bedste for den frie Rente; thi man siger for et gammelt Ord, at Fordeel skal ikke paatvinges Nogen, og det varer vel heller ikke mange Aar, førend det gaaer op for Alle og Enhver, at det er en ubetinget Fordeel for Eiendomsbesidderne, og navnlig for de smaa Eiendomsbesiddere, at Rentefrihed indrømmes for Prioriteter i faste Eiendomme, fordi det er et af de Midler, der vil lokke Capitalerne til dem. Men der er et andet Forhold, der i højeste Grad kunde egne sig til en Reform ad Lovgivningsveien, fordi det spiller en meget stor Rolle i disse Prioritetsforhold, og det er den overordentlige Vanstelighed, der efter vor Lovgivning og vor Retspraxis er forbunden med at komme til sine Penge, naar man har dem staaende som Pant i faste Eiendomme. Der er en saadan Uendelighed af Formaliteter, af Appeller, Appel fra Foged, Appel fra Skifteret, Appel fra Auctionsdirecteur, kort sagt af Appel i det Evindelige, at en Mand, der har en Prioritet i en fast Eiendom, kan i Løbet af 2, 3, a 4 Aar, ja længere, blive holdt borte fra sin Rets Ndhjælp, og i den Tid forringes og ødelægges maaffee hans Pant. Dette er en af de Hovedulykker, som hvile over vore Prioritetsforhold, og dersom man kunde komme til at staffe Panthaveerne i faste Eiendomme en lettere, sikrere og fremfor Alt hurtigere Ad-